

Sygn. akt I PK 170/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa A. T.

przeciwko A. K.

o odszkodowanie, zadośćuczynienie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 kwietnia 2016 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 21 stycznia 2015 r., sygn. akt IX Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 900 zł
(dziewięćset) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 21 stycznia 2015 r. oddalił apelację powoda A. T. od wyroku Sądu Rejonowego w T. z 24 kwietnia 2014 r. oddalającego powództwo. Powód wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego A. K. kwoty 19.500 zł tytułem odszkodowania za niedojście do skutku umowy z 28 sierpnia 2012 r. oraz kwoty 20.500 zł tytułem uszczerbku na zdrowiu i utraty dobrze płatnej pracy. Pozwany wnosił o oddalenie powództwa twierdząc, że umowa przyrzeczona z 28 sierpnia 2012 r. jest nieważna, ponieważ została podpisana przez osobę, która podpisując ją, przekroczyła zakres swojego umocowania.

Wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył w całości, zarzucając naruszenie prawa materialnego, to jest art. 3¹ § 1, 2 k.p. oraz art. 300 k.p. w zw. z art. 103 § 1 k.c. Ponadto zarzucono naruszenie art. 227 oraz art. 299 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący stwierdził, że w sprawie doszło do oczywiście nieprawidłowego zastosowania art. 103 § 1 k.c. do przyjętego stanu faktycznego, ponieważ nie ulega wątpliwości, że dyrektor hotelu faktycznie działała jako zarządca i była postrzegana jako zarządzająca hotelem – zakładem pracy. Argumentował dalej, że ustalonym i powszechnie praktykowanym zwyczajem jest, że osoba zatrudniona na stanowisku „dyrektor”, a nawet „kierownik” jest postrzegana jako władna zarządzać pracownikami, w tym wykonywać czynności z zakresu prawa pracy, tym bardziej, że jest to jedyna osoba zarządzająca w danym obiekcie. Ponadto, że ochrona słuszych interesów pracowników wskazuje na to, że w sprawach prawa pracy sposób reprezentacji został ukształtowany autonomicznie i w sposób wyłączający uregulowania ogólne wskazane w kodeksie cywilnym, a stosowanie w praktyce orzecznictwa sądów pracy instytucji tzw. „falsus procurator”, szczególnie iż niemal nie występuje w praktyce okazywanie pracownikom pełnomocnictw, mogłoby doprowadzić do znaczących nadużyć wobec pracowników. Zdaniem skarżącego ewentualne przekroczenie uprawnień przez osobę na stanowisku dyrektora w zakresie prawa pracy stanowi ryzyko pracodawcy, a nie pracownika. Skarżący w uzasadnieniu wniosku wskazał również, że brak przesłuchania A. K. T. (podpisującej umowę z 28 sierpnia 2012 r. jako dyrektor hotelu) w charakterze świadka przyczynił się do rozstrzygnięcia przyjętego wyroku.

Pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ponieważ nie jest ona oczywiście uzasadniona, ewentualnie o jej oddalenie, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Ta ostatnia przesłanka występuje wtedy, gdy bez pogłębionej analizy zastosowanych przez sąd przepisów prawa materialnego i bez wnikania w szczegóły postępowania dowodowego dla oceny naruszenia przepisów prawa procesowego, można stwierdzić zasadność przytoczonych podstaw kasacyjnych; oczywista zasadność skargi kasacyjnej zwykle wynika z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa (por. postanowienie SN z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, LEX nr 898439). Powołując się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna, skarżący powinien wykazać, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi – to znaczy wskazać w czym w jego ocenie wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572). Jednocześnie należy podkreślić, że sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia SN z 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967; z 24 września 2014 r., III SK 91/13, LEX nr 1511143).

Wniosek skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów. Odnosząc się do twierdzenia skarżącego, że w sprawie doszło do oczywiście nieprawidłowego zastosowania art. 103 § 1 k.c. do przyjętego stanu faktycznego, zakładając, że skarżącemu chodziło o oczywiste naruszenie art. 103 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p., należy zauważyć, że Sąd Okręgowy ustalił, że A. K. T. nie była umocowana do podpisywania i wykonywania czynności z zakresu prawa pracy. Ustalenie to wynikało z jednoznacznego zapisu pkt 1.5 umowy o świadczenie usług zawartej pomiędzy pozwanym a A. K. T.. Zgodnie z tym postanowieniem wykonawca (A. K. T.) nie jest uprawniony do reprezentowania zleceniodawcy (pozwanego) wobec jakichkolwiek osób. Uwzględniając takie ustalenia faktyczne, trudno podzielić stanowisko skarżącego o oczywistym naruszeniu przez Sąd Okręgowy art. 103 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p., a konsekwencji o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Skargę kasacyjną tym bardziej trudno uznać za oczywiście zasadną, jeżeli uwzględni się utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowisko, że wyznaczenie osoby upoważnionej do dokonywania w imieniu pracodawcy czynności z zakresu prawa pracy może być dokonane przez każde zachowanie się pracodawcy, które ujawnia jego wolę w sposób dostateczny i następuje za zgodą umocowanego (por. przykładowo wyroki SN z 20 września 2005 r., II PK 412/04, OSNP 2006 nr 13-14, poz. 210, oraz 7 grudnia 2012 r., II PK 121/12, LEX nr 1284747, czy postanowienie SN z 29 stycznia 2014 r., II PK 238/13, LEX nr 1647015). W tej sprawie nie ustalono zachowania pracodawcy, które ujawniałoby w sposób dostateczny jego wolę upoważnienia A. K. T. do dokonywania w jego imieniu czynności z zakresu prawa pracy.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia. O kosztach postępowania wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 oraz art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.